

Glasilo „Čebelarskega društva za Slovenijo v Ljubljani“.

Leto XXIV.

Izhaja dne 25. vsakega meseca.

Štev. 1.

Urejuje M. Humek, višji sadjarski nadzornik v Ljubljani.

VSEBINA: Red i rad. — Glavna opravila. (J. Okorn.) — Čebela in njeno življenje. (M. Humek.) — Praznoverje. (A. P.) — Pogled nazaj. (Franjo Vadnal.) — Iz ljubezni. (L. Černej.) — Opazovalne postaje. (Jos. Verbič.) — Čebelarski dom. — Vprašanja in odgovori. — Iz organizacije. — Drobiž. — Listnica. —

SATNICE

(umetno satje)

izdelujejo iz vposlanega voska

bratje Markelj, Vrhnika.

Iz 1 kg pride 13—14 satnic za A.-Ž. panj, na druge mere pride razmerno več. Vosek mora biti v kosih in popolnoma čist, brez vsake primesi in goščave na spodnji strani. Cena za izdelavo: 20 K za 1 kg ali 30 dkg voska za delo in odpadek.

Razpošiljajo se satnice za A.-Ž. panj.

Cena za 1 satnico K 8.50, za manjšo mero razmeroma manj, za večjo mero primerno več.

Kupujemo čisti vosek in suhe voščine po dnevnih cenah.

Kupiti želim več **A.-Ž. panjev**

s čebelami in praznih. — Ponudbe na Ivan Cizel, prozni obhodnik v Dobovi pri Brežicah.

Večjo množino čistega, lepega **voska**

kupi Fran Kirar, velečebelarstvo, Sv. Peter pri Mariboru. Cena po dogovoru.

Kdo proda vse letnike »Sloven. Čebelarja«? Ponudbe s ceno na urednišvo, Ljubljana, Linhartova ulica št. 12.

Prodam nekaj panjev nemške normalne mere. Ana Kozina, Vič št. 94 pri Ljubljani.

Kupim 20 prvovrstnih kranjičev. Ponudbe je poslati z navedbo cene na Kastrevc Alojzij, Rožna dolina, p. Vič pri Ljubljani.

Na prodaj imam večjo množino **panjev** (kranjičičev) gorenjske velikosti in druge. — **Ivan Elsner**, čebelar v Vodmatu štev. 75, pošta Moste pri Ljubljani.

Kupim

Kuntzscheve dvojake in dunajske stojake.

Janez Javšnik v Zgornji Sv. Kungoti 113, pri Mariboru.

Na prodaj imam 50 kg finega trčnega medu. Cena po dogovoru. **Josip Čebašek**, Trboje, pošta Smlednik.

Poročilo z občnega zbora čebelarstva podružnice v Metliki. Dne 19. decembra 1920 se je vzbudila k novemu življenju čebelarstva podružnica v Metliki, po skoro šestletnem vojnem spanju. Točno ob 10. uri dopoldne je otvoril zborovanje podružnični načelnik g. K. Barle z besedami: »Malo nas je, a smo možje!« Zbralo se je bilo žal le 14 čebelarjev, toda, ker so bila pota skrajno slaba in je poleg tega še nebo rojilo (snežilo), je vsaj deloma opravičljiva zaspanost naših čebelarjev. V kratkih potezah je orisal g. Barle delovanje podružnice v zadnjih letih in kako se mu je posrečilo vzgojiti nekaj naprednih čebelarjev. Izrazil pa je svoje obžalovanje, da med belokranjskimi čebelarji ni našlo njegovo delovanje za procvit čebelarstva zaželjenega umevanja; zato je stavil na navzoče vprašanje: »Ali naj čebelarstva podružnica v Metliki še obstoji, ali naj se razpusti?« K temu vprašanju se je oglasil k besedi najmlajši čebelarjev in pozval navzoče, da glasujejo za nadaljnji obstoj podružnice in da delujejo na to, da se podružnica okrepi. Ako bi sleherni posestnik poznal koristi, ki mu jih donaja čebeloreja, tedaj bi gotovo ako ni sam čebelar, pristopil k društvu vsaj kot podpornik. Nikakor pa se ne sme obupati nad dosedanjimi neuspehi, temveč treba čebelarjem-nečlanom pokazati, da jim je edino v društvu dana opora proti izkoriščanju. — Vsi navzoči so bili za nadaljnji obstoj podružnice, češ da hočejo oni priložiti novega goriva v že deloma ugaslo zanimanje. — Po tem sklepu je bil izvoljen novi podružnični odbor, in sicer: gg. Konrad Barle, načelnik; Ferdo Kobal, tajnik; Franc Weiss, blagajnik, vsi iz Metlike, in odbornikom gg. Svitošlav Jenko iz Suhorja in Ivan Guštin iz Gor.

Lokvice. Kot delegat je določen g. K. Barle in namestnikom Ferdo Kobal. — K sklepu je pojasnil g. Barle in tudi Polič iz Rožnega dola pomen čebeloreje glede oplojevanja rastlin. — G. načelnik Barle je iz prijaznosti razstavil posamezne predmete in potrebščine pri umnem čebelarstvu. — Vi vsi pa, ki poznate pomen čebelarstva in ste včlanjeni pri podružnici, pojdite do drugih čebelarjev nečlanov, pojasnite jim važnost čebeloreje in vsakdo naj pridobi vsaj po enega člana podružnici. Ako bi se priglasilo vsaj 20 čebelarjev ali začetnikov, vpeljala bi podružnica vsako prvo nedeljo meseca februarja, marca in aprila pouk o osnovnih naukih čebelarstva.

Tajnik.

Čebelarstva podružnica v Trebnjem. Na občnem zboru čebelarstva podružnice dne 26. decembra 1920 v Trebnjem je bil izvoljen soglasno sledeči odbor: predsednik in tajnik: Franc Marn, Dol; blagajnik: Josip Topolovšek, Štamperka; odbornika: Martin Uhan, Rodine, Janez Kašič, Gorenja vas; delegat Rupert Bravet, Stari trg pri Trebnjem; namestnik: Josip Topolovšek. Blagajniško poročilo za leto 1920. Ostanek od leta 1919. 137 K 50 v, dohodki 46 K, skupaj 183 K 50 v, izdatki 16 K, ostane v blagajni 167 K 50 v.

Pri občnem zboru čebelarstva podružnice v Marenbergu dne 19. decembra 1920 se je izvolil za leto 1921. soglasno stari odbor, in sicer: G. Ivan Bonač, načelnik; Ivan Robič, namestnik; Franc Podgoršek, tajnik in blagajnik ter g. Franc Nachberger, Josip Golob in Ivan Lederhas, odborniki. Za delegata v društvenem občnem zboru se je izvolil g. Bogoslav Klarman, postajni načelnik v Vuženici in za namestnika g. Anton Cajnkar, postajni načelnik v Vuhredu. Podružnica je štela v letu 1920. 29 članov; za tekoče leto se jih je pa priglasilo 21. Kakor je iz tega razvidno, je izostalo nekaj članov, to pa so bili večinoma gospodje, kateri so svoj čas le iz ljubezni do sladkorja pristopili društvu in je torej boljše, da prej ko slej izostanejo. Resno misleče osebe pa podružnica kot člane tudi v bodoče z veseljem sprejema.

Fr. Podgoršek.

Škofjeloška čebelarstva podružnica je imela svoj redni občni zbor za leto 1920., dne 19. decembra 1920 v Škofji Loki v Društvenem Domu, ob navzočnosti 18 članov. Pred občnim zborom je predaval g. Okorn o izrabi paše. Pri tej priliki se je tudi spominjal 15-letnice podružničnega obstoja. Podružnica šteje 35 članov.

M. Vidmar.

Občni zbor čebelarstva podružnice v Šoštanju se je vršil 26. decembra 1920. Podružnica šteje 19 članov.

SLOVENSKI ČEBELAR

GLASILO ČEBELARSKEGA DRUŠTVA ZA SLOVENIJO V LJUBLJANI.

Letnik XXIV.

V Ljubljani, dne 25. januarja 1921.

Štev. 1.

Red i rad.

Red in delo — neogibno potrebni reči, brez katerih ni uspeha nikoli in nikjer.

Red! V kolikor se tiče društvenega odbora in načelstva, menda ni pritožbe. Red je v poslovanju, v izdajanju društvenega glasila in v vseh drugih zadevah, kolikor pač pripuščajo današnje razmere.

In v podružnicah? Tu pa že ne gre popolnoma brez graje. Vsa čast delujočim podružnicam! Pri njih je red. Nikakor pa to ne velja za podružnice, ki so samo na papirju. Z njimi so vedne težave, ker ni reda v njih samih in ker vedno rušijo red tudi v delovanju glavnega odbora. Kje je krivda? V podružničnem odboru in v članih. Ako je odbor na svojem mestu, se bodo tudi člani povečini držali določene reda. Kjer pa odbor pozabi zakaj je bil izvoljen, bi ga morali člani opozoriti na njegovo dolžnost.

Podružnični odbor je dolžan sklicati vsako leto ob določenem in tolikrat poudarjanem času letni občni zbor, pobrati članarino, sestaviti imenik članov in oboje poslati na glavni odbor v Ljubljano. Ako je občni zbor zaradi brezbriznosti članov nemogoč, tedaj podružnica preneha, kar je treba tudi javiti na glavni odbor. To zahteva red. V prihodnji številki bomo imenoma navedli vse tiste podružnice, ki tega nočejo razumeti.

Delo! To je pa daljše poglavje. Delo, in sicer ogromno delo čaka vse, ki so dobre volje in ki bodo hoteli delati ne samo v svojo, ampak tudi v splošno korist.

Že rednega, običajnega dela je veliko pri glavnem odboru in v podružnicah. Samo ob sebi je umevno, da se bo načelstvo potrudilo, da nudi svojim članom z

ozirom na list, razne prireditve in blagovni oddelek vse, kar je v danih razmerah le mogoče. Takisto pa pričakujemo tudi od podružnic, da bodo čvrsto delovale. Z neumorno agitacijo je treba pridobivati nove člane. S prirejanjem shodov, predavanj, tečajev, veselic, malih krajevnih razstav itd. je venomer buditi in pozivljati zanimanje za napredno čebelarstvo in sploh smisel za društveno življenje. Podružnični odbor, ki misli, da je storil zadosti, ako skliče vsako leto občni zbor, se jako moti. Prav povsod je mogoča tekem leta kaka primerna, če še tako skromna prireditev, samo pravih ljudi je treba.

Društvo čakajo pa še druge izredne naloge, ki bodo zahtevale izrednega dela in izredne požrtvovalnosti. Leta 1922. bo minulo 25 let, odkar je bilo društvo ustanovljeno. Sveta dolžnost nas vseh je, da že sedaj začnemo delovati na to, da bomo na dostojen in obenem koristen način proslavili to, za naše čebelarstvo velepomembno leto. V to svrho je društveni odbor sklenil prirediti l. 1922. veliko jugoslovansko čebelarsko razstavo v Ljubljani in položiti temeljni kamen za tako potrebni društveni dom.

Kdor ima le količkaj pojma o takih in enakih podjetjih, bo takoj uvidel, da nameravane prireditve niso malenkost in da odbor sam ne more doseči ničesar, brez krepke opore in požrtvovalnega sodelovanja društvenih članov. Vsi moramo biti udeleženi pri enem in drugem podjetju in sicer z denarnimi žrtvami in z delom.

Društveni odbor je že vse ukrenil, da

se osnuje obširen razstavní odbor, ki se bo delil v izvršilni, finančni, tiskovni, stanovanjski, zabavni in presojevalni pododbor. Vsi ti pododbori so že večinoma sestavljeni in so deloma že začeli s svojim delovanjem. Kar se tiče čebelarskega doma se je istotako že vse potrebno ukrenilo, kakor je razvidno iz tozadevnega današnjega članka.

Glavni odbor torej deluje. Sedaj pri-

dejo na vrsto pa podružnične zveze, podružnice in vsak posamezen član. Vse predpriprave za razstavo živih čebel, praznih panjev, čebelarskega orodja, medu in voska, izdelkov iz medu in voska in karkoli še spada v čebelarsko stroko, se morajo pričeti takoj in na celi črti. — Hvaležnega dela torej dovolj. — Da bi le bilo tudi dovolj požrtvovalnih in navdušenih delavcev!

Glavna opravila.

Februar.

Piše J. Okorn — Ljubljana.

Prvi izlet. Dolge zimske noči se krajšajo, solnce sije vedno topleje. Le še nekaj južnih dni, in priroda se bo otresla vsaj za nekaj časa bele snežne odeje. V solnčnih legah že izginja, tuintam je že pogledal izpod snega beli zvonček prvi znanilec lepe, od čebelarja tako zaželjene pomladi.

Kakor v prirodi, tako se pojavijo tudi v panju prvi znaki življenja. Ako ni mraz preoster, začne matica koncem januarja, najkasneje pa v prvi polovici februarja leči jajčeca; čebelna družina je v prvi stopnji razvoja, ona hrepeni po razmnožitvi, da bo lahko nastopila z zadostnimi silami, ko se odpro medeni viri. Čebelice težko pričakujejo lepega, toplega solnčnega dne, da izletijo iz zimske ječe v naravo, da se očistijo in požive v prvih pomladnih solnčnih žarkih.

Vse čaka vstajenja. Čebelar, ki je v zimskem času pripravljaj nove panji in orodje, ter popravil, kar je bilo pokvarjeno, je na podlagi pridobljenih izkušenj v dolgih zimskih večerih napravil načrt za čebelarjenje v prihodnjem letu. Tudi on težko pričakuje pomladi, da praktično uveljavi in preskusi svoje nove skušnje.

V drugi polovici februarja, če ne poprej, imajo čebele priliko, da se dodobra očistijo in spraše. To je najvažnejši dogodek v celem letu, to je prava čebelarska

Velika noč, in za tak praznik se moramo tudi primerno pripraviti! Par metrov pred čebelnjakom odstranimo ves sneg, dočim ostalega v neposredni bližini čebelnjaka potresemo s pepelom, ali senenim zdrobom, da čebelam ni treba sedati na sneg in da prej izkopni.

Par dni že piha topli jug, sneg izginja kakor kafa, lep solnčen dan je. Dolgo zaželeni in težko ter nestrpno pričakovani dan je tu. Čebelar hiti k čebelnjaku, da odpre brade, ki so bile poprej prislonjene čez žrela, in pričakuje trenutka, ko se bodo začele njegove ljubljenske sipati iz panjev.

Okoli poldneva je pred čebelnjakom vse živo. Čebele živahno izletavajo, se čistijo in prašijo, toda ne pri vseh plemenjaki enako. Pri marsikaterem nemirno in razburkano tekajo po bradi, in če prisluškujemo, slišimo da tudi v panju nemirno šume, panj je — najbrž brezmatičen.

Iz drugega panja nam šine v nos zoprnokisli duh in tudi žrelo je močno poneznaženo. Panj je grizav.

Nekateri plemenjaki so popolnoma mirni, toda alko prisluškujemo, slišimo zadovoljno in rahlo šumenje. Taki panji so popolnoma v redu in povečini najboljši plemenjaki. Čebelice ne čutijo potrebe za izlet, zato jih pustimo v miru.

Brezmatične in grizave panji si zapomnimo, kajti med prvim izletom jih še ne smemo vznemirjati, ampak pustimo jim priliko, da se dodobra očistijo. Šele drugi dan, ako vreme ni premrzlo, se lotimo najprej grizavcev. Iz smrdečega in zelo onesnaženega panja urno odstranimo vse onesnažene satnike s čebelami in jih ometemo z matico vred v prazen snažen panj, v katerem smo vložili topel a ne razbeljen kamen. Onesnažene satnike nadomestimo z novimi z dobrim medom napolnjenimi. Kmalu zlezejo čebele med nove satnike in ko potem kamen odstranimo, panj dobro zadelamo. Ako pa nimamo praznega znaženega panja, potem moramo onesnažene satnike s čebelami preložiti v zato pripravljen zaboj, ki ga s toplo odejo zagrnemo. Prazni onesnaženi panj s cunjjo dobro odrgnemo in poškopimo s kako dišečo tekočino. Nadalje postopamo tako, kakor prej omenjeno. Če smo pri tem delu praktični in urni, rešimo, kar se je dalo rešiti. Dobro je tudi, da na grizi obolelim panjem zvečer pokladamo v topli vodi razredčene medu ali tople sladkorne raztopine, ki ji pridenemo malo soli.

Če je naslednje dni po prvem izletu lepo vreme in doseže toplomer v senci 10° C, tedaj lahko brezmatične panje združimo, ali pa jim dodamo matice, ki jih v ta namen prezimujemo. Če pa je toplina prenizka in če imajo brezmatični panji dosti živeža in so čebele zdrave in na toplem, počakamo primernejšega vremena.

Ob toplem vremenu osnažimo tudi dno vseh panjev. Posebno pazimo, če ni morda med mrtvicami tudi matica. Drob (zjedi) pa vržemo med satine. Če pri snaženju dna zapazimo veliko belih sladkornih zrn, trpi tak panj žejo. Položimo mu 1 liter toplega sladkorja in potem smo brez skrbi. Preden se čebele popolnoma ne osnažijo, kar traja navadno, če ni prav ugodno vreme, po več dni, se ogibajmo vsakega odpiranja panjev. Zlasti pa nikdar ne premikajmo satov.

Ko smo tako vse panje uredili, osnažili in se prepričali, da imajo zadostno zalogo, jih pustimo v miru in čakamo lepih marčevih dni. Takrat bomo izvršili prvo glavno spomladansko opravilo: pregled ali revizijo.

Čebela in njeno življenje.¹

M. H u m e k — Ljubljana.

Že zdrav razum veleva, da je treba natančno poznati stvar, s katero se pečamo. Rokodellec mora poznati zunaj in znotraj svoje orodje, strojnik svoje stroje. Prav tako je potrebno in koristno, da kmetovalec pozna zemljo, zlasti pa živali, ki jih redi in ki išče pri njih čim večjih dohodkov.

In čebelar? Zanj velja pa še prav posebno pravilo. Ni zadosti, da pozna razne pripomočke in naprave umnega čebelar-

stva, ampak najprej je treba poznati čebelo samo in vse njene življenske potrebe, pogoje in posebnosti.

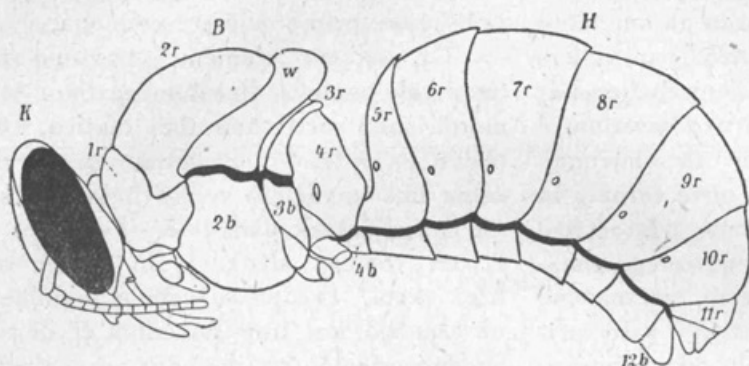
Ker vem, da je v tem oziru med našimi čebelarji še mnogo ledine, pa tudi mnogo zanimanja, in ker nimamo za ta predmet primernih slovenskih knjig, sem se odločil priobčiti v našem strokovnem glasilu kratek poljuden popis čebele, iz katerega bo lahko vsak tudi manj izobražen čebelar posnel, morebiti tudi nekoliko več, nego je za praktično čebelarstvo ravno neogibno potrebno.

Preprost čebelar-začetnik, ki je bistre glave in ima odprte oči in ušesa, pa nekoliko dobre volje, se prav kmalu vsaj za

¹ Literatura: Alfonsus: »Lehrbuch der Bienenzucht«; Gerstung: »Die Biene und ihre Zucht«, Enoch Zander: »Der Bau der Biene«; dr. L. Poljanec: »Prirodopis živalstva«.

silo razgleda v čebelarški praksi. Mimogrede se priuči umevati sestavo in življenje čebelne družine. Tudi brez posebnega strokovnega pouka kmalu poizve, da ima vsak panj po eno samo matico, veliko čebel in poleti nekaj trotov. V par

živo zanimali za posamezno čebelno bitje, kako je ustvarjeno, kako zunanji in notranji deli njegovega telesa (organi) delujejo, kako sploh poteka življenje posamezne čebele v čebelni družini. Kdo se briga n. pr. za to, kako so

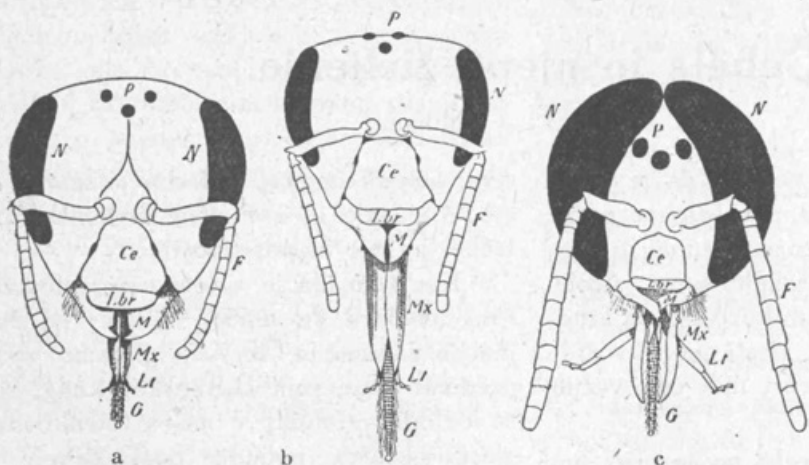
Čebelno truplo (troš)
(brez nog in brez kril).

K glava,
B oprsje,
H zadek.

Številke od 1*r*—11*r* značijo število obročkov.

letih čebelarške prakse že razume najbolj očitne pojave iz življenja čebelne družine od spomladi do pozne jeseni. Od leta do leta bolj spoznava n. pr. kako se čebele zalegajo, kako roje, kako se matica praši, kako nastane brezmatičnost, kakšne so njene posledice itd. Zgolj po izkuštvu dozna, v kakšni tesni zvezi je razvoj in delo-

ustvarjene čebelne noge, krila, jezik, želo, kakšne so oči, kako diha, prebavlja, proizvaja med in vosek, kako voha, sliši, okuša itd. Ves ta čudoviti ustroj čebelnega telesa ni tako očiten in se ne vidi kar na prvi pogled, zato ostane večini čebelarjev prikrit in nepoznan. To še tembolj, ker je čebela majhna žival in se s prostimi

Glava

a) matice, b) delavke,
c) trota.

N sestavljene oči,
P pikčaste oči,
F tipalnice,
Ce oglavni ščit,
M, *St*, *C* ustni deli.

vanje čebelne družine s naravo in njenimi ugodnimi in neugodnimi vplivi. Čim popolnejše je to spoznanje, tem lažje in pravičneje lahko uravnava vsa dela v praktičnem čebelarstvu.

Malo pa je čebelarjev, ki bi se bolj

oči ne more veliko videti niti zunanjih delov trupla, kaj šele njena notranjost. Zato si tudi marsikakega pojava v zapletenem čebelnem življenju ne znajo razlagati in zato tudi v praktičnem čebelarstvu marsikaj ukrenejo, kar je v nasprotju

s čebelno naravo in zato ne dosežejo vedno zaželjenih uspehov.

Poznavanje čebele, kot samostojno bitje in njenega življenja je potrebno za vsakega čebelarja, ki hoče delati z u m o m in s r c e m, ki hoče čebelariti v s o g l a s j u s p r i r o d o in njenimi večnimi zakoni.

Učeni prirodoslovci so tekom druge polovice minulega stoletja odkrili povečini vse skrivnosti čebelnega trupla in ta odkritja nadaljujejo in izpopolnjujejo še dandanes,² dasi je čebelno telo zunaj in znotraj preiskano takorekoč do zadnje dlačice. Natančno je dognano, kakšno opravilo ima ta ali oni organ in kako se razvija življenje posameznega čebelnega bitja od njegovega spočetja do pogina. Veda, ki nas uči o vsem tem, se imenuje **biologija** (nauk o življenju). Ta veda se deli v dva dela. Kako je živalsko telo v vseh svojih delih ustvarjeno (sestavljeno), se učimo iz **anatomije** (nauk o sestavi telesa), kako pa ti deli ali organi posamez in v zvezi med seboj delujejo, oziroma kake naloge vršijo, o tem nas seznanja **fiziologija** (životoslovje).

V tem spisu bom skušal oboje združiti na ta način, da bom pri opisu posameznega organa obenem pojasnil, kakšno delo opravlja in v kakšni zvezi je njegovo delovanje z delovanjem drugih organov.

I. Vnanost čebelnega trupla.

Že površen pogled na čebelo nas prepriča, da se njeno truplo deli na tri dele, ki so med seboj ločeni po globokih razrezah, in sicer v **glavo**, **oprsje** in **zadek**. Glavo z oprsjem in oprsje z zadkom vežete kratki jako tanki cevki.

Glava je ploščata in ima v surovem obrisu obliko trikotnika. V oglu, ki je obrnjen navzdol, je **ustna odprtina** z grizali in jezikom. Na obeh polkrožno zakroženih oglih so pa velike **sestavljene** (mrežaste) **oči**, ki segajo navzdol

globoko proti grizalom. Pri trotu so oči najbolj razvite, tako da se obe polovici na temenu skoro stikate. Na čelu je v trikotu troje **pikčastih očes**. Matica jih ima vrhu čela, delavka skoro na temenu, trot pa sredi čela. Sredi sprednjega dela glave blizu skupaj se nahajate **kolenčasti tipalnici**, obstoječi iz treh delov. Spodnji kroglasti člen (koren) je gibljivo prirasten v globelici, na njem je nasajen dolg člen (ročnik), ki nosi zadnji del (bič), obstoječ iz 10 kratkih členkov. Od sprednjega pikčastega očesa navpično do sredine med tipalnicama in od ondot poševno na obe strani do grizal je potegnjena **brazda**. Ploskev ob vsaki strani navpične brazde je **lice**, med poševnima brazdama pa **oglavni ščit**. Spodnji del glave je globoko izrezan; odprtina vodi v grlo in požiralnik. Zadnji del glave ima odprtino, ki je v zvezi z oprsjem.

Oprasje, ki nosi zgoraj dva para kril, spodaj pa tri pare nog, tvorijo štirje obročki. Sprednji trije so pravi oprsni, četrti je pa umesni obroček. Prvi oprsni obroček (predprasje) je sam zase gibljiv in od zgoraj malo viden. Na njem je prirasten sprednji par nog. Drugi obroček (sredoprasje) je na obe strani močno razvit in tako razširjen, da skoro popolnoma pokriva prvi in tretji obroček. Spodaj nosi srednji par nog, zgoraj pa sprednji par kril. Na tretjem obročku (zaprasje) je prirasten spodaj tretji par nog, zgoraj pa zadnji par kril. V njega je vrinjen četrti umesni obroček. Zadnji trije obročki so med seboj trdno zraščeni.

Zadek je jajčast in se proti koncu zožuje v konico. Sestavljen je prvotno pravzaprav iz devet obročkov, od katerih jih vidimo pa samo šest. Pri trotu so se tudi zadnji trije skoro popolnoma ohranili. Pri matici in delavki so pa zadnji trije obročki krnasti in preobraženi v želo. Vsak obroček se deli v dve polovici. Večja zgornja polovica (hrbtovina) sega čez manjšo spodnjo (trebušino). Navzad vedno manjši obročki se vrivajo v sprednje kakor kosi pri daljnogledu. Veže jih pa

² Primerjaj n. pr. Enoch Zander: »Der Bau der Biene«, 1919.

mehka gibljiva kožica. Zaradi take ureditve se zadek lahko širi na dolgost in debelost.

Vse čebelno truplo obdaja enoplastna povrhnjica, ki izloča na zunaj kitin. Ta je izprva tekoč, na zraku pa kmalu skrepeni v trdo kitinjačo. Med členki in obročki ostane kitin tanek in gibljiv. Barve je različne. Ko mlada čebela prileze iz celice, je mehka in svetla. Na zraku

se pa kitin kmalu utrdi in potemni. Tudi križa so iz enake snovi, samo da so prozorna in prožna. Kitinjača, ki nadomestuje kožo in kosti, tvori nekak oklep ali votlino, v kateri se nahajajo notranji organi.

Po celem truplu je čebela poraščena s kitinastimi dlačicami, ki imajo razne oblike in različno dolgost. (Dalje.)

Praznoverje.

A. P. — K.

Jure, star čebelar zlatih izkušenj, bi ne bil prodal panja čebel za nobeno ceno, čeravno je ljubil denar bolj kot samega sebe. »S prodanimi čebelami gre sreča od hiše, in ta se ne povrne nikoli več,« mi je nekoč razlagal.

Čebelaril je nad 30 let s samimi krajci. Čebel ni prodajal, medu tudi ne. Število panjev je poskočilo večkrat do 50 in više, pa se je zopet znižalo na pet ali celo dva. Z novimi upi je gojil živalco dalje. Panjev ni izpraznil prej, dokler satja niso uničile večče. Vse poletje je čakal, da pride »stanovanjska komisija« in nakaže mlademu roju staro domovanje. Ker so že v njem opravljale rokovnjaške večče svoj posel, je zaman pričakoval mladega gosta.

Prišla je pomlad, z njo novi upi. Po daljšem prigovarjanju se vendar omehča in proda 1 panj od hiše. Glej nesreče! Solnce topleje pripeka in vabi čebelice iz panjev. Pri njem še vse tiho, vse mirno. Mož si ne upa pogledati resnici v obraz. Zaman godrnja in mrmra nerazumljive besede proti panjem, zaman pljuje v desno in levo, vse nič ne pomaga. »Poizkusimo še z božjo pomočjo!« si misli. Urnih korakov odide v hišo in se vrne s skodelico blagoslovljene vode. Z brinjevo vejico škropi panje od vseh strani. Pri tem se huduje na »babe«, ki tod mimo hodijo, saj te tudi niso brez vsega »uržaha«.

Čebele se ne ganejo. Lakota in obilo

rojenje prejšnjega leta jih je prislililo, da so se preselile v »Abrahamovo naročje«.

»Kakor so prošle, tako bodo prišle,« vzklikne ves potrj. Iz vrbove šibe naredi »šmarni križ«, ga pritrdi na panj in postavi na star svinjak. Glej si no! Tekom poletja prileti neznan roj, se zaleti v panj in ostane v njem. Ves prevzet mi razlaga: »Saj sem vedel, da se mi zopet povrnejo; kar vzame vrag, vrne — šmarni križ.«

Z leti je število družin narastlo. Pridno jih prestavlja vsako zimo. Enkrat v skedenj, drugič v svinjak, pa v vinograd in zopet na skedenj, kjer mu podgane napravijo neverjetno škodo. Končno jim odloči prostor poleg skednja.

Na velikonočno nedeljo skrbno potresa jajčne lupine okrog čebelnjaka, pri tem pa zagovarja: »Fej te baba, fej te baba!«

Blagoslovljena gnjat je tudi obrana. Kost odnese v cunji zavito v čebelnjak in jo položi na panjove, naj tudi ta brani čebelice vsega hudega in vabi srečo v čebelnjak.

Ko je tudi meni pomrlo prvo leto čebelne prakse vseh šest panjev, sem uvidel, da se je treba stvari resneje oprijeti, ali pa opustiti. Na »šmarni križ« ni bilo časa čakati, utegnil bi čakati do danes. Večkrat sem se zatekel k zanesljivemu tovarišu, pokojnemu Lojzu Koprivcu — Bog mu daj dobro! Za 20 K mi proda dva plemenjaka. Čuval sem jih kot punčico v svojem očesu.

Pomačaj si sam, in Bog ti pomore, sem si mislil večkrat.

Par let kasneje sem natočil nad 100 kg medu iz 4 A. Ž. panjev. To je bilo Juretu že preveč. Naenkrat je postal moj največji sovražnik, še pogledal me ni več. Moji veliki panjovi so bili prava nesreča za vso okolico. Če se pričakovani roj ni hotel dvigniti, krive so bile moje čebele. Ko je roj pobegnil, krive so bile moje čebele — ne, saj ni pobegnil, čebele iz mojega velikega panja so ga odpeljale k sebi. Roj se usede visoko, — pregnale so ga moje čebele. Roj pobegne iz smrdljivega panja, — krive so moje čebele. V panju je veliko trotov, — prignal sem mu jih jaz, da mu odnašajo med.

Prišla so slaba leta, — moje čebele so mu odnesle med. Kratkomalo, moje čebele so bile krive vsake nezgode in malomarnosti.

V vročem poletju sta mu izletela dva roja naenkrat. Lepo se usedeta, igraje bi ju bil ogrebel. Nesreča je hotela, da pridem mimo in pohvalim roja. Z nespametnim ogrebanjem in nepravilnim ravnanjem razdraži žival, da se vrne in spopade s starim panjem. »Nihče drugi ni tega kriv, kakor on«, je tožil Kovačevemu Mihi. »Nikar naj ne pride več blizu, ima tako nesrečne oči, da z njimi zapeljuje čebele!«

Miha pa se hudomušno nasmeje: »Res je! Fantje zapeljujemo dekleta, možje pa čebele!«

Pogled nazaj.

Franjo Vadnal, Dobova.

Leto 1920. se je sponeslo glede donosa še dosti dobro vsaj v mojem kraju. Vsled trajno toplega in vedrega vremena je narava prav zgodaj oživila tako, da je bila splošna vegetacija skoro za cel mesec bolj zgodnja nego druga leta. Umevno torej, da so vzporedno z naravo oživele i čebele. Razvijale so se tako ugodno, da smo izredno zgodaj pričeli s prevešanjem, pri meni že 19. marca. Skušnje prejšnjih let so me silile k temu, kajti izdaten donos medu je mogoče doseči tudi pri nas le ob glavni, to je cvetlični travniški paši. Panji sicer niso bili docela zaprti, a sem začel vseeno prevešati pri najmočnejših, ker sem hotel na ta način pospešiti razvoj. Pustil pa sem zadnjo stran zapaženo in gornje žrelo zamašeno, da ni uhajala toplina. In zdi se mi, da se nisem ukanil.

Od 26 ljudstev sem jih prevesil vsak dan po dva, tri ali štiri tako, da sem prvo prevešanje končal že 24. aprila. Samo enega slabiča sem prevesil šele meseca maja. Omenil sem prvo prevešanje, kajti prevešal sem dvakrat. Pri prvem prevešanju, osebito pri prvih panjih sem prevesil samo

po 3—4 satnike z zalego. Drugo prevešanje pa sem pričel po istem redu 7. aprila ter ga končal 17. aprila, to pa samo pri osmih ljudstvih, kajti kasneje se ne bi mogla zalega do glavne paše pravočasno izleči. Razvoj je krasno uspeval in donos je prihajal od dne do dne večji. Odločim se, da z ozirom na veliko število panjev začnem točiti že 3. maja. Zgotovil sem točenje pri 25 panjih 21. maja. Iz početka sem točil kar nepokrit med misleč, da ko pridem do srednjega števila, bo že vse zadelano. Tako je tudi bilo. Že sem hotel po prvem točenju nekoliko odnehati, pa pogledam za kratek čas prve panje, ki sem jih načel že 3. maja. — Kakšno prijetno presenečenje! Vse polno, vse zadelano. Hajdi, iznova na delo! Drugo točenje sem pričel 14. maja ter ga izvršil v istem redu do 3. junija. Sam čist, zlatorumen med je tekel, posode pa so se polnile, nad čemur nisem prav nič godrnjal, četudi sem bil od napore že utrujen. V onem veselju sem pričel še s tretjim točenjem, ki pa je trajalo samo tri dni in to pri sedmih panjih in sicer od 27. do 30. maja. Nato je ponehala

paša in čebele so si nabirale le za svojo potrebo. Kakor mi je rekel brežiški frančiškan-čebelar, da vsako leto odpade ena paša, tako je tudi bilo minolo leto. Za cvečlično je pri nas najizdatnejša paša na pravem kostanju.

Če še komu ni znano, kje leži Dobova, naj pogleda na zemljevidu, kje se steka Sotla v Savo. Tam je nekdanja tromeja Štajerske, Hrvaške in Kranjske. Tu so najnižja tla bivše Štajerske. Tu leži torej slavna Dobova, 8 kilometrov vzhodno od Brežic. Imamo tudi žel. postajo, če nas bo kdo želel obiskati.

To sem opisal, hoteč povedati, da raste na Kranjskem na gorovju spajajočem se z Gorjanci vzdoli ob Savi — mnogo pravega kostanja. Tjakaj torej letajo naše čebele, kake 3 km zračne črte. To pašo nam je letos prekrizalo deževje. Le do obnožine je prišlo proti koncu cvetenja. Zato nimamo letos žalibog nič onega grenečega, a sicer dobrega medu. Vendar so nanesele

čebele od nekod še toliko, da sem lahko vse uzimil in jim vzel še kakih 100 kg medu. Kakšen je ta med? Temno rumen je in prijetnega okusa. Najbrž mešam z ajdovim in drugim, morebiti tudi gozdnim. Zato bo treba drugo leto pazljivosti zaradi grize.

Hočem povedati še o ostalem razvoju — o rojenju. — Imel sem prav malo naravnih rojev, v celem štiri, to pa zaradi umetnih rojev, ki sem jih delal zato, ker mi je čebelnjak oddaljen od šole in izvršujem čebelarska opravila šele po pouku. V početku sem delal roje z matico, ki sem jih ojačil z zalego iz močnejših panjev. Zalego s čebelami sem dal najprej v medišče, drugi dan pa združil z umetnim rojem. Delal sem pa roje tudi brez matice. Obnesli so se mi prav tako dobro. To vse je seveda mogoče le, ako imamo dovolj rezervnega satovja. Čez zimo sem pustil 35 družin ter komaj čakam, da se odpro spomladanska opravila.

Iz ljubezni.

L. Černej — Celje.

Moj stari oče — Bog mu daj sladki raj! — je čebelaril v slamnatih koših. V velikem sadovnjaku so stali po vrsti trije čebelnjaki polni takih košev. Pri prvem je bila zadaj streha podaljšana in pod tem napuščem je bila nekakemu divanu podobna priprava. Tu je posedal starček v svojih prostih urah, zlasti ob nedeljah, kadil svojo pipico in z zadovoljstvom poslušal živahno brenčanje svojih ljubljensk. Z umom je čebelaril stari mož in polovnjak čistega medu jeseni ni bila bogve kaka redkost. Toda dobiček, ki so mu ga prinašale drobne krilate device, ni bil zanj najpoglavitejše. Bolj nego iz dobičkaželjnosti je čebelaril iz ljubezni do čebel. »Rad jih imam,« je dejal često, »ne mogel bi živeti brez njih!«

In ko mu je neko leto strašen vihar, ki je izruval skoraj polovico najlepših sad-

nih dreves, prekucnil tudi dva uljnaka, da so se koši kotali po sadovnjaku in je med tekel po zemlji, se je razjokal mož, ki sicer ni bil vaje solz in rekel: »Ljubše bi mi bilo, ako bi mi bila pogorela vsa poslopja!«

Tega dogodka sem se spomnil, ko se mi je pred kratkim sanjalo, da sem prišel v svoj čebelnjak in našel vse razdejano in mrtvo. Razjokal sem se tudi jaz v sanjah in premišljeval, kje neki bi dobil kak roj, da bi začel čebelariti — iz nova. Kako dobro mi je djalo, ko sem se prebudil in zavedel, da so bile le sanje. Komaj pa sem čakal drugega jutra, da sem pohitel k čebelam in se tam do dobrega prepričal, da sanje niso bile resnične. Tudi jaz bi ne mogel živeti brez čebel. Ne iz dobičkaželjnosti, temveč bolj iz ljubezni jih gojim.

Ko se proti koncu zime vedno pogosteje spominjam svojih ljubljenk, me tako čudno prijetno zažgečklja pri srcu, kakor mladeniča, ko se spomni izvoljenke svojega srca. In ko izletavajo zaspanke prvič, se začne tudi zame nekako novo življenje.

Ko odhajam zjutraj po svojem opravku, voščim svojim čebelicam »Dobro jutro!«, preden sedem lačen k obedu, jih moram pogledati in pozno zvečer si damo »Lahko noč!«

Dolgega časa v življenju sploh ne poznam; pri čebelah mi je vedno mnogo prekratek. Ako sem dobre volje, dviga moje srce še bolj prijetna godba čebelnih kril, če me pa tarejo skrbi in žalost, ako divjajo v mojih prsih liki v morju razburkani valovi, iščem in najdem v čebelnjaku mir in uteho. Ako bi bila moja dobra ženka nagnjena k ljubosumnosti, bi bila že davno našla v mojih čebelah vzrok za ločitev.

Iz ljubezni čebelarim, a ne samo jaz, temveč večina naših slovenskih čebelar-

jev. Le poglej naše idealne starčke! Po več ur daleč prilezejo k čebelarskim shodom, ne toliko, da bi se bogve kaj novega naučili, temveč, da se malce pomenijo med seboj.

Čebelarji smo res posebni, čudni ljudje! Kjer prideta le dva skupaj, se imata toliko pomeniti, da ni konca ne kraja. Pa to je čisto kaj drugega, kot če se pogovarjajo živinorejci o živini, vinogradniki o letini, hmeljarji o cenah hmelja ali pa celo trgovci o trgovini. Tu ni tistega edinega smotra: dobiček in le dobiček!

In tako je prav! Ljudje, ki začno čebelariti po izredno mēdenih letih iz gole sebičnosti, izgube po prvih neuspeših pogum in popuste čebelarstvo. Zato je prav, da so tudi slaba leta, le žal, da jih je preveč! Mi pravi čebelarji pa se ne damo ustrašiti, temveč upamo vedno naprej. In ako bi videli tudi v bodočnost in bi ta pogled ne bil prav nič razveseljiv, bi vendar ne opustili čebelarstva, ker čebelarimo — iz ljubezni.

Opazovalne postaje.

Jos. Verbič.

December 1920 je bil zelo pust in dolgočasen. Nad vsa Slovenijo so viseli nad 20 dni gosti oblaki, ki so se neprestano zgoščevali začetkom v dež, pozneje v sneg, ki je pokril zemljo z visoko belo odejo. Šele proti koncu meseca je zapihal gorak zahodnik in razpršil oblake. Toplina zraka pa se ni dvignila toliko, da bi bila primerna za čebelni izlet. Kljub temu so čebele tiščale iz panjev in mnogo jih je ostalo zunaj. Vsekako je bilo to boljše za čebelarja, kakor da bi jih pridržaval v panjih. Sledovi griže se že kažejo. Brade in končnice so tu in tam pozaznamovane z rjavimi lisami. — Še vedno prihajajo poročila o številnih mrtvicah. — Poraba zimске zaloge je bila kakor navadno v tem mesecu majhna. Vendar že sedaj poročajo, da so ljudstva pomrla lakote. Tem poja-

vom bomo odpomogli le s poukom čebelarjev. — Tatvine so na dnevnem redu. Čebelarsko društvo bo moralo v tem oziru nekaj ukreniti. Edina pomoč bo, da tudi pri nas, kakor se pri mnogih inozemskih društvih že zdavnaj vrši, upeljemo zavarovanje proti tatvini, kužnim boleznim in za jamstvo proti nezgodam, povzročenim po čebelah.

Ljubljana. Poročevalcu so tatovi dne 1. na 2. vdrli v zaklenjen čebeljak, zažveplali en panj in izrezali satje. Drugega so se lotili živega. Odvzeli so le tri satove in ga tako razdražili, da ga še tretji dan ni smel nihče odpreti. — V noči od 22. na 23. so vdrli v drug v bližini se nahajajoč čebeljak. Trije panji so bili razdejani. Satje je bilo s čebelami vred razmetano po tleh. — V soseščini so nekemu

Mesečni pregled za december 1920.

Kraj (z morsko višino)	Označba opazo- vanega panja	Panj je na teži										Toplina zraka			Dni je bilo						
		pridobil v			zgubil v			v mesecu čistih <i>dkg</i>		največ pridobil		najvišja	najnižja	srednja me- sečna	izletnih	deževnih	s snegom	oblačnih	pol jasnih	jasnih	vetrovnih
		1.	2.	3.	1.	2.	3.	pri- dobil	po- rabil	<i>dkg</i>	dne	C°									
		mesečni tretjini <i>dkg</i>																			
Ljubljana (305 m)	A. Ž.	—	—	—	6	8	10	—	24	—	—	+7	-9	+0.8	0	2	12	26	4	1	3
Vič pri Ljubljani	A. Ž.	—	—	—	10	20	20	—	50	—	—	+7	-9	+0.8	1	3	15	26	3	2	2
Krtina pri Dobu (305 m)	A. Ž.	—	—	—	—	—	—	—	50	—	—	+6	-11	-0.5	0	7	15	23	5	3	4
Sv. Gregor pri Ortneku (736 m)	—	—	—	—	8	6	16	—	30	—	—	+12	-6	+1.1	5	1	12	17	8	6	23
Sv. Peter pri Mariboru (250 m)	—	—	—	—	20	15	27	—	62	—	—	+13	-6	+0.8	4	9	13	23	1	7	1
Formin pri Ptuj (211 m)	—	—	—	—	10	13	13	—	36	—	—	+8	-3	+1.7	2	7	13	22	8	1	21
Okljukova gora pri Sromljah	—	—	—	—	15	19	24	—	58	—	—	+11	-4	+1.5	2	1	8	23	3	5	28
Dolenja vas pri Cerknici (555 m)	—	—	—	—	25	22	28	—	75	—	—	+6	-10	-0.9	—	—	—	—	—	—	—
Novo mesto (180 m) . . .	A. Ž.	—	—	—	15	10	20	—	45	—	—	+11	-6	+1.7	4	3	15	25	2	4	2

čebelarju pomrle že skoraj vse čebele. Nabavil si je tekom lanskega leta več rojev in jih plačal po 500 K. Imel jih je vse leto doma in mu niso nabrale toliko, da bi prebile polovico zime. Isto se je pripetilo poročevalčevemu znancu, vojaku Srbu, ki si je iz veselja do čebel kupil A-Ž panj in ga obljubil v medišču in vališču z močnim rojem. Zelo se je čudil, da mu vse leto niso nabrale toliko, da bi imele dovolj za zimo.

Krtina pri Dobu. Cel mesec ni bilo izleta. Žrela je bilo treba večkrat očediti, da se niso zamašila z mrtvicami.

Sv. Peter pri Mariboru. Mesec je bil čebelicam prav ugoden. Enakomerna toplina ni vznemirjala čebelnega gnezda. Miši kakor ptice so bile izredno vsiljive. Konec meseca je dovolil čebelar izlet, ki so se ga pridno udeležile. Kljub temu, da sem s strehe in daleč okoli čebelnjakov odstranil sneg, je vendar mnogo čebel ostalo zunaj.

Formin pri Ptuj. Dasi je padla velika množina snega, vendar ni zapadel bolj kot 10 cm na debelo. Popila ga je zemlja, ki je bila tako izsušena, da je v več studencih po polju zmanjkalo vode. — Izlet je bil zadnji dan tega meseca.

Novo mesto. Čebele so štiri pol-dneve izletavale, in sicer le iz nekaterih panjev, ker imam zasenčene izletnice. Me-

nim, da iz onih, ki imajo gnezdo bolj pri žrelu in so jih solnčni žarki ogreli in izvabili.

Vsem gospodom sotrudnikom sem poslal naznanjeno zaostalo poštnino, tiskovine in ovitke za leto 1921. Kakor se je že javilo, so poročevalci oproščeni od plačevanja članarine, da jim pa ne izostane »Čebelar«, naj se vendar oglašijo pri blagajniku svoje podružnice in se sklicujejo na ta odborov sklep.

Nove opazovalne postaje. Po celoletnem čakanju smo dobili več čebelarskih tehtnic. Ustanoviti moremo nekaj novih opazovalnih postaj. Že pred letom dni so se oglasili čebelarji zanje. Ker pa ne vemo, če so še pri volji vršiti ta posel, zato prosimo te, kakor vse druge čebelarje, ki se zanimajo za stvar in se zavežejo, da bodo vsaj nekaj časa redno pošiljali mesečna poročila, da javijo po dopisnici svoj naslov na »prof. Jos. Verbič, Ljubljana, Streliška ulica 32.« Tiskovine se bodo doposlale takoj. Tehtnice so pa precej komplicirane. Zato bo najboljšje, da si jo vsak o priliki, ko pride v Ljubljano, prej ogleda in sprejme pojasnila pri podpisnem poročevalcu med 1. in 2. uro popoldne, potem jo pa vzame seboj. Posebna navodila za opazovanje in sestavo mesečnih poročil izidejo v prihodnji številki.

Čebelarski dom.

Ideja čebelarskega doma je stara kakor čebelarsko društvo. Že takoj v prvih letih njegovega obstanka se je bridko občutilo pomanjkanje vsaj skromnega kotička, kamor bi se bil shajal odbor, kjer naj bi se vršili shodi in občni zbori, kjer naj bi se bila pričela zbirati knjižnica, inventar itd. Društvo ima zaradi tega škodo, ki je ne bo mogoče nikdar popraviti. Toda takrat niti misliti ni bilo na uresnitve te ideje. Društvena sredstva so bila

tako skromna, da so komaj zadostovala za izdajanje strokovnega glasila, vse drugo se je vršilo večinoma brezplačno ali pa je ostalo pobožna želja.

Tudi v poznejših letih se razmere v tem oziru niso baš izboljšale, dasiravno se je ob raznih prilikah izražala želja po lastnem domu. Društvo se je moralo boriti vseskozi z denarnimi težkočami in le pametnemu gospodarstvu in požrtvovalnosti društvenih odborov in posameznih članov

gre zasluga, da smo vedno srečno »izvozili« brez dolga in kako leto tudi z bornim prihrankom.

Med vojno je misel na lastni dom skoro zaspala. Saj tudi ni čuda. Kdo bo pa ob takih razmerah, ko je pretel popoln pogin čebelarstvu in društvu, mislil na tako podjetje! Proti koncu vojne dobe se je pa jelo čebelarstvo nepričakovano poživljati. Zanimanje je rastle od leta do leta. Obenem s tem veselim pojavom se je oživila v nekaterih članih tudi misel na lastni društveni dom, zlasti ko se je društvo jelo širiti in rasti njegove agende. Odbor je vedno bolj uvideval, da tako ne more in ne sme iti dalje in da je treba nekaj ukreniti, ako hoče, da bo kos veliki nalogi, ki ga čaka v bodočnosti. In res. Skrajni čas je, da pridemo pod streho, da si oskrbimo lastne prostore, za vsakojake prireditve, prostore za knjižnico, muzej, stalno čebelarsko razstavo učil, skladišča za blagovni oddelek, prostore za društveno čebelarsko šolo in naposled prostore za čebelarsko zadrugo, o kateri se je svoječasno dvignilo toliko prahu, ki je pa nemogoča brez prostranih prostorov.

Toda kako, s čem? In danes, ob tej strašni draginji in pomanjkanju stanovanj, ko za drag denar ni dobiti niti najskromnejše sobice! —

Pa vendar! Kljub vsej draginji in kljub vsem mogočnim neprilikam in dvomom je ideja sedaj lažje izpeljiva nego kdaj prej. Začetek je storjen. Ministrstvo za kmetijstvo je dovolilo v to svrhu 40.000 K in nadejati se je, da tudi v bodoče ne bo odreklo svoje pomoči.

Toda to je malenkost za tako podjetje. Zato so pa posamezni navdušeni člani že večkrat priporočali naj bi se potrebna sredstva pridobila potom prostovoljne zbirke. Tako je zadeva prišla tudi v razgovor pri zadnjem občnem zboru in g. Vokač, navdušen zagovornik te ideje, je predlagal naj se takoj začne s to akcijo. Predlog je bil sicer soglasno sprejet, vendar se odbor ni hotel

prenaglit, ampak je zadevo proučeval med seboj. Pri zadnji seji širšega odbora se je stvar še enkrat pretresla in odbor je prišel do zaključka, da je ugoden uspeh zagotovljen, ako se bo večina članov zavedala dalekosežnosti in važnosti tega koraka. Izvolil se je posebni odbor, ki bo sporazumno s širšim odborom čebelarskega društva vodil to akcijo. Predpriprave so torej gotove in danes stopamo pred javnost.

Po nasvetu g. Vokača se bo nabiralo po »kamenih«. Za primerno ureditev čebelarskega doma je potrebno 5000 »kamenov« po 100 K. Kdor bi se utegnil ustrašiti te zadnje številke, ga opozorimo, da pomeni 100 K 2 kg medu ali 3 litre vina ali pa dober goldinar starega denarja. Ali je tedaj preveč, ako posameznik žrtvuje enkrat za vselej 2 kg medu ali se odreče 3 litrom vina za stvar, ki bo v velikansko podporo društvenemu delovanju in ki bo še poznim rodovom pričala o zavednosti in požrtvovalnosti pradedov?

Predvsem se obračamo torej na zavedne člane čebelarje. Kar žrtvujete v ta namen, daste sebi in svojim potomcem. — Podružnični odbori naj tudi v tem oziru dajejo članom dober zgled. Naj ne mine nobena društvena prireditev, noben shod, zborovanje, veselica itd., da se ne bi udeleženci opozorili na to nas vseh častno zadevo.

Potrkati hočemo pa tudi pri znanih prijateljih čebelarstva, pri denarnih zavodih, pri ameriških rojaki-čebelarjih — in sploh na vse strani, kjerkoli se je nadejati kakega »uspeha«. Koncem tega meseca se bodo razposlale vsem podružnicam potrebne tiskovine in navodila.

Nabrani denar se bo vlagal na posebno knjižico v kako hranilnico ali banko in se ne bo smel uporabljati v nobeno drugo svrhu. Ko bo nabranih 5000 »kamenov«, se bo zbirka zaključila.

Medtem bo pa odbor deloval tudi v drugi smeri. Predvsem si bo še to spomlad zagotovil primerno zemljišče. Obenem bo dal pa tudi izdelati načrte

za stavbo, ki jih bo med letom priobčil v »Slovenskem Čebelarju«. V stalni rubriki pod zaglavjem »Čebelarski dom« bomo v vsaki številki objavljali nabiralce in darovalce kamenov in vse drugo, kar se tiče te zadeve. Zlasti bomo objavili tudi vse vpoštevanja vredne pomisleke, mnenja, nasvete in želje darovalcev in nabirateljev.

Čebelarji, na delo! Vsakdo naj si po svojih razmerah zagotovi časten delež na našem podjetju in l. 1922., ko bomo slovesno praznovali 25 letnico našega društva, bomo položili temeljni kamen **čebelarskemu domu**, kakoršnega ne premore nobeno čebelarsko društvo daleč naokoli.

Kamen do kamena...

Zbirka kamnov za Čebelarski dom. Doslej so podpisali: Stolni prošt Andrej Kalan, Ljubljana, 10 kamnov; Viktor Vokač, Dvor pri Žužemberku, 10 kamnov; Janko Strgar, Bitnje pri Boh. Bistrici, 10 kamnov; Ant. Žnideršič, Ilir. Bistrica, 10 kamnov; Jos. Okorn, Ljubljana, 5 kamnov; Fr. Lackmayer, Preddvor, 2

kamna; Al. Peterlin, Kočevje, 4 kamne; M. Humek, Ljubljana, 4 kamne; Ivan Mesar, Ljubljana, 2 kamna; Iv. Jurančič, št. Andraž, 2 kamna; Al. Kastrevc, Rožna dolina, 2 kamna; Jos. Verbič, Ljubljana, 1 kamen; Hinko Zirkelbach, Ljubljana, 1 kamen; Marija Humek, Ljubljana, 1 kamen; Štefanija Humek, Maribor, 1 kamen; Iv. Šmajdek, Krtina, 1 kamen; Čebel. podružnica Krtina, 3 kamne; Jan. Rahne, Brdo, 1 kamen; Anton Pirnat, Tustanj, 1 kamen; Mir. Grad, Dragomelj, 1 kamen; Iv. Šoklič, Zalog, 1 kamen; Ivan Pirnat, Krtina, 1 kamen; Avg. Bukovic, Ljubljana, 10 kamnov.

Čebelarska podružnica s Krtine pri Kamniku piše:

»Le s korajžo naprej, nič pomislekov, svet takoj kupiti, izdelati načrte in nabirati denar! Polovico napravimo dolga ali pa tudi več in l. 1922. položimo temeljni kamen. L. 1923. bomo pa že zborovali v čebelarskem domu. Če bomo pa premišljevali in lovili pomisleke tako dolgo, da pomrjemo, je tudi čebelarski dom zapisan smrti. Le s pogumom in z resno, vztrajno voljo bomo premagali vse težave! Ne se bati bojazljivcev in cincarjev, ker to so samo koruzna strašila!

Živele take podružnice!

Vprašanja in odgovori.

Od več strani se je izrazila želja, da bi se v »Slov. Čebelarju« zopet odprl predal za odgovor na razna vprašanja čebelarske stroke. Uredništvo z veseljem pozdravlja to željo in prosi vse vlc. člane, da se čim pogosteje poslužujejo te prilike. Ker je pa prostor drag in jako omejen, prosimo kratkih, jedrnatih vprašanj, ki bodo splošno zanimiva.

1. Vprašanje: V starejših letnikih »Slov. Čebelarja« sem čital, da so včasih spekulativno krmili čebele z mlekom. Posebno je baje dr. Dzieszon to priporočal. Kakšnega mnenja so čebelarji novejših dobe v tej zadevi? Ali je res koristno krmiti z mlekom? (A. V. iz Ž.)

Odgovor: Spominjam se, da sem pred mnogimi leti nekaj slišal — pa ne, kakor vi pravite »o krmljenju z mlekom«, ker to je nesmisel, ampak o dodajanju mleka in celo jajec med običajno medeno hrano. Sam tega nisem nikdar poskušal, zato tudi nimam o uspehih nobene izkušnje. Ker v tej zadevi

v novejših in najnovejših čebelarskih knjigah ne najdem niti besedice, se stvar gotovo ni obnesla, kar je čisto naravno. Čebelna hrana je čist med in v sili ali pod gotovimi pogoji tudi sladkor. Vsaka primes med to hrano (razen cvetnega prahu) je brez pomena, največkrat pa celo naravnost škodljiva.

2. Vprašanje: Stari čebelarji trdijo, da je živalska maščoba čebelam škodljiva in da povzroči gnilobo. Ali to res? Ali se sme kuhati sladkor v loncu, kjer se je kuhalo prej meso? (A. V. iz Ž.)

Odgovor: Živalska maščoba čebelam gotovo ne prija. V koliko in na kak način jim pa škoduje, ni točno dognano. Ni pa res, da bi maščoba sama od sebe povzročila gnilobo. To je kužna bolezen, ki se začne le na ta način, da se zatrosijo med hrano bacili, se začno razvijati, ako pridejo v prebavila čebelne ličinke. — V loncu, v katerem se je kuhalo meso, brez skrbi lahko kuhate sladkor za čebele, toda le potem, ko ste lonec z vročim močnim lugom (sodo) temeljito očistili in ga naposled s čisto vodo večkrat oplaknili.

Iz organizacije.

Zajednički dogovor v svrhu ustanovitve zveze vseh jugoslovanskih čebelarških društev se je vršil v Zagrebu dne 8. t. m. Te ga dogovora so se udeležili:

Centralno pčelarsko društvo v Zagrebu (zastopniki dr. Avg. Langhofer, Kresimir Bosek in Pavao Willmann).

Zadru ga central. pčelarskega društva v Zagrebu (zastopnika J. Horvatič in dr. Zvonimir Bosek).

Srpsko pčelarsko društvo v Beogradu (zastopnik Proto Gjergjević).

Hrvatsko-slavonsko pčelarsko društvo v Osjeku (zastopnik J. Ilančić).

Središnje pčelarsko društvo za Bosno in Hercegovino (zastopnik Dilber).

Pčelarsko društvo v Nišu (zastopnik Hadžidžordžević).

Pčelarsko društvo v Vukovaru (zastopnik Rečaj).

Čebelarško društvo za Slovenijo (zastopnika Martin Humek in J. Okorn).

Po daljših razpravah in zelo živahnih debatah so se zborovalci zedinili za sledeča temeljna načela, po katerih naj bi se zveza zasnovala in po katerih se bodo izdelala pravila.

I. Zvezo tvorijo zgoraj našeta društva. Nova društva, ki bi želela, da se priključijo zvezi, se morajo najprej priključiti kot podružnica h kakemu zgoraj imenovanemu društvu.

II. Zveza ima zadružno podlago.

III. Vsako društvo vplača kot pristopnino k zvezi 100 dinarjev za vsakih 100 članov in sicer v roku 4 let. Poleg tega pa plačuje za vzdrževanje zveze letni prispevek, ki se bo določil na glavni skupščini, ki pa ne sme presežati 15% društvene članarine.

IV. Središče zvezinega urada bo v stalno določenem mestu Jugoslavije, predsedništvo pa bo leteče. Dotično mesto določi ustanovna skupščina.

V. Ime: Zveza jugoslovanskih čebelarških društev (Savez jugoslovanskih pčelarskih društev).

VI. V odbor ustavne skupščine se izvolijo sledeči delegati:

M. Humek, Ljubljana, predsednik.

P. Wilmann, Zagreb, podpredsednik.

J. Dilber, Sarajevo, J. Ilančić, Osjek. G. Kolarević, Ruma, P. Gjorgjević, Beograd, odborniki.

Ustanovna skupščina se bo vršila na pomlad (marca ali aprila) najbrže v Ljubljani.

Ako se bo organizacija Zveze v tekočem letu povoljno izvedla, bomo imeli čast l. 1922. ob priliki praznovanja naše 25 letnice in ob priliki jugoslovanske čebelarške razstave pozdraviti v Ljubljani tudi l. jugoslovanski čebelarški kongres.

Čebelarška podružnica v Slovenjem Gradcu je priredila dne 12. decembra 1920 redni letni občni zbor. Načelnik podružnice g. Ferk je navzoče člane prisrčno pozdravil in nato otvoril občni zbor ob 9. uri 50 minut. Na dnevnem redu je bilo sedeče: 1. Poročilo načelnika in blagajnika o delovanju podružnice. 2. Volitev novega odbora in delegatov za društveni občni zbor. 3. Plačevanje članarine za leto 1921 po 24 kron za člana. Iz poročila načelnikovega posnemamo sledeče: Ustanovni shod se je vršil dne 3. avgusta 1919; predaval je g. šolski nadzornik Ludovik Černe iz Celja. Pristopilo je takoj 42 članov, pozneje še 22 članov ter šteje danes podružnica 64 članov. Vršile so se tri odboro ve seje, namreč 5. oktobra 1919, 11. aprila 1920 in 1. avgusta 1920. Prečital je tozadevne zapisnike. Nato sledi blagajniško poročilo: prejemkov je bilo 1802 K 75 vin., izdatkov 1767 K, ostane v blagajni 35 K 75 vin. — Končno izjavi dosedanji g. načelnik, da sedajni odbor prosi za odpust in izvolitev novega odbora. Sledi zahvala za delovanje dosedanjega odbora. — Po kratkem odmoru in razgovoru se prično volitve novega odbora. V odbor so se enoglasno izvolili sledeči člani: načelnik g. Ferk Miroslav, namestnik g. Barle Karol, tajnik g. Verhovnik Ivan, blagajnik g. Ferk Fran, odborniki: Spesny Josip, Rotovnik Fran, Kolman Ivan. Delegata za občni zbor v Ljubljano: gg. Ferk Miroslav in Barle Karol. — Po izvršenju izvolitvi novega odbora se prične živahen razgovor o raznih čebelarških zadevah, posebno pa o spomladanskem krmljenju. Nabava sladkorja je nujna potreba za tukajšnji hriboviti in mrzlejši okraj. Vsled deževja ob času ajdove paše niso dosegli panji primerne teže za prezimljenje, večina čebelarjev je bila primorana močne panje združiti, pa vendar, če zima ne bo posebno ugodna, niti polovica panjev ne bo doživela spomladi. Predlaga se, da bi se potom deželne vlade dosegla pravočasna

nabava sladkorja po primerno znižani ceni, ter v prvi vrsti upoštevali čebelarji hribovitih in mrzlejših krajev, kjer je bila paša nezadostna, da zamorejo čebelarji v ugodnih dneh meseca februarja že polagoma krmiti in s tem kolikor mogoče prezimljenje čebel pospešiti. — Nadalje se je predlagalo glede prodaje medu in satovja, da se vsi člani vabijo, v bodoče količino medu in satovja, oziroma voska, ki ga mislijo oddati, naznaniti tukajšnji podružnici. Ta bo nato skrbela za reelnega in dobrega odjemalca. S tem si prihranijo člani stroške za posodo in poštino, pa tudi večjo ceno dosežejo. Seveda so člani podružnici tudi odgovorni za oddajo samo pristnega blaga. — Vsem navzočim udom se za prisotnost zahvaljujoč, zaključil g. načelnik občni zbor ob 11. uri 50 minut.

Čebelarstva podružnica v Račni je imela svoj občni zbor v nedeljo dne 19. decembra 1920. Udeležba je bila še precejšnja, dasi je

bilo več vzrokov za slab obisk, in sicer: do 70 cm visok sneg, velika oddaljenost nekaterih članov, nezadostna razglasitev. Obravnavala so se različna vprašanja. Sicer pa smo imeli v okolišju naše podružnice preteklo leto slabe čase. Tako slabe paše ne pomnimo več desetletij. Podružnica ima **341 K 50 vin.** premoženja. Novi odbor se je sestavil sledeče: Anton Žitnik, čušperk, predsednik; Jože Miklič, Bruhaja vas, podpredsednik; Jožef Kastelic, Predole, tajnik in blagajnik; Janez Drobnič, Videm, Jože Novak, Vel. Račna, Tomaž Bambič, M. Račna, Anton Adamič, Praproče, odborniki. Delegat Anton Žitnik, namestnik Jože Miklič.

Občni čebelarstva podružnice na Boh. Beli se je vršil dne 19. decembra 1920. Podružnica deluje dobro.

Čebelarstva podružnica za Celje in okolico je imela občni zbor dne 19. decembra 1920.

Dalje glej na platnicah!

Drobiž.

Za izdelovanje novih panjev jemljimo vedno le dobro posušen les, drugače nastanejo špranje, ki so vselej nevšečne. Zlasti je kvarljivo, če se razpoči ločilna stena med obema panjema v dvojakih. Čebele se skozi nastalo špranjo kmažu združijo, pri čemer se uniči gotovo ena matica, če ne obe. Zatorej naj se ločilna stena vdela v primerno globok žleb sprednje končnice, ker ondi nastane razpoka najraje. Tudi naj se deske za to steno ne lepijo ob skladeh, ampak se naj ondi vložilata, da je razpoka zaprta, če se tudi osuši les.

Les za panje je najbolje posekati meseca decembra ali januarja. Tak les je mnogo trpežnejši in veččaki pravijo, da se ga tudi črv ne loti.

Važno za trgovce s čebelami. Ministrstvo za finance je odločilo, z dne 23. nov. 1920, št. 24.216, da se smejo izvažati čebelni panji in roji brez zavarovanja tuje valute, torej proti vsaki valutni.

Sladkorja za pitanje ni in ga menda tudi ne bo tako kmalu. Zimske zaloge v panjih bodo malokje obilne. Ne vemo tudi, kakšna bo zima in mogoče je, da v spomladi čebele dolgo ne bodo mogle na pašo. Lahko bi bilo, da bi prišli panji v zgodnji spomladi v hude stiske. Kupci letos za medom močno pritiskajo, ampak ne prodajajmo ga v živo, obdržimo si ga nekaj, raje več kot manj, za slučaj,

da bi se v panjih oglasil glad. Upoštevajmo, da bi ne bila samo naša sramota, ampak tudi velika gmotna škoda, če bi po lastni neprevidnosti prišli ob panj.

Kdor še čebelarja s kranjčji, pa namerava začeti moderno čebelarstvo z okvirčki, naj za božjo voljo ne misli, da se sme vsak kranjč tudi pirediti na okvirčke. Kranjčji so navadno različne širokosti. Potemtakem bi morali biti tudi okvirčki za vsak panj drugačne mere, kar bi napravilo zmešnjavo, ki bi mnogo več škodovala nego koristila. Kdor namerava začeti čebelariti po novem načinu, se mora najpoprej odločiti, kateri sestav si bode izbral, ali žnidarski, dunajski, ameriški itd. Potem si mora izgotoviti panje na lasten način po predpisu, oziroma po dobrem vzorcu. Okvirji tega sestava morajo biti do pičice enaki, kajti le tedaj, ako se more zlahko vtakniti katerikoli okvir tudi v katerikoli panj istega sestava, le tedaj se morejo doseči dobrote in ugodnosti, ki jih nudi moderno čebelarstvo. Kranjčje prenavljati na okvirje, tega pa nikar ne poskušajmo.

Iz Račne. »Nezdravi pojavi« v 12. številu lanskega »Slov. Čebelarja« so tudi mene nekoliko zadele, zato pošljem par vrstic o lanskem čebelarstvu letini.

Kakor povsod, tako je bila tudi pri nas zelo zgodna pomlad. Že proti koncu januarja je bilo opaziti precej zalege. Takoj v začetku februarja pa so čebele že pričele donašati

obnožnine in proti koncu marca je pričela cvesti češnja in to je pri nas prva in glavna spomladanska paša. Ker je bilo vreme celo pomlad nam čebelarjem posebno naklonjeno, so imeli nekateri čebelarji že v aprilu roje, ki so bili pa večinoma bolj majhni, ker so čebele prehitro zanesle celice z medom in ni imela matiča kam staviti zalege. Komaj pa so odrojile, že je nastalo mrzlo in deževno vreme, ki je trajalo skoraj 5 tednov. Tako so napravili zadnji roji prav malo satja, za tem pa je prišla huda suša, da je posušila ves nektar po rumeni detelji, ki jo je pri nas zelo veliko in ki ob ugodnem vremenu tudi izvrstno med. — Kaj je bilo pa z ajdo, to pa ve vsak čebelar najbolj sam, ko je v jeseni odvezal med, oziroma prazno satje. Pravzaprav ni bilo ne medu ne čebel kajti lanska ajda je bila samo neka vaba, ki je čebele izvabila iz panjev. Ko so bile zunaj, je potegnila mrzla burja in čebele so bile izgubljene. Ko smo jeseni združevali, so imeli prvi roji komaj par pesti čebel, vzimili smo tako lahke, kakor še nikoli, odkar čebelarim. Neki star čebelar, ki ima čebele že 40 let, mi je rekel, da tako slabega leta še ne pomni. — Zato smo prav z veseljem pozdravili 12. šte. »Slov. Čebelarja«, ki je prinesla vest, da dobimo sladkor. Seveda je še veliko takih čebelarjev, ki dobro vedo, kakšne čebele so vzimili, pa vseeno ne bodo naročili sladkorja, ker rajši vidijo, da jim bo spomladi polovica plemenjakov pobrala smrt, kakor da bi izpustili nekaj kronic za sladkor. In nazadnje, ko vidijo, da res ne morejo nikamor naprej s svojim čebelarstvom, začnejo kritizirati čez napredno čebelarstvo, čez slabe letine, čez podružnice, zakaj da jim te ne preskrbijo sladkorja, kadar in kolikor bi ga kdo hotel itd. — Čebelarski pozdrav
Anton Žitnik.

Iz Metlike. Dne 19. decembra je bil prvi zimski dan; snega je ležalo kakih 10 cm na debelo in tupatam je priletela kakšna bela »muha« od neba, ravno pravo vreme za izgovor našim čebelarjem. Toda čemu izgovor? — Ta dan je bil namreč določen za prebuditve v sladkem spanju se nahajajoče metliške čebelarske podružnice. Kljub intenzivni agitaciji in propagandi od strani svetlogumbaste trojice Franceta, Ferda in Luke je bila udeležba omejena le na par starih čebelarskih korenin in nekaj velemodrih začetnikov. Edinole govorom gg. načelnika, podnačelnika in g. Poliča iz Rožnega dola, kateri so, po-

udarjajoč potrebo in korist podružnice, gre zahvala, da so navdušili vsa pričujoča čebelarska srca tako, da je bil odgovor na vprašanje g. načelnika: »ali naj podružnica še nadalje obstoji ali ne«, soglasni da!

Popravek. V kazalo k lanskem letniku se je vrinila neljuba pomota. Članka »Mlada matiča« in »Praznoverje« sta morala zaradi pomanjkanja prostora izostati, dasi sta bi že stavljena, v kazalu se pa nista izpustila. Vc. člani naj blagovolijo oprostiti to napako in članka sami izčrtati iz kazala.

Listnica uredništva. Mnogo tvarine smo morali odložiti za prihod. mesec. Istotako tudi vseh poročil ni bilo moči objaviti. Prosimo torej potrpljenja, pride vse na vrsto.

Listnica upravnštva. Z razpošiljanjem prve številke se bomo nekoliko zakasnili, kajti do danes 15. t. m. nam je vpslalo imenike šele 41 podružnic, od teh dve novi, dočim smo prejeli denar samo od 29 podružnic, od katerih pa nam štiri še niso vpslale imenika. — Torej bo poleg podružnic kriva zakasnitev tudi pošta, kajti upravi je nemogoče, da bi uredila imenike (poštne in abecedne) v dveh ali treh dneh. Tudi nam je nemogoče vpisati med naročnike prijavitelne poprej, dokler ne prejmemo denarja.

List se bo pošiljal redno. Kdor bi kake številke ne dobil, naj jo takoj reklamira, ker je možno, da se je izgubila, ali da naslov ni natančno prijavljen.

Če nekateri člani niso lani dobivali lista (vsled nerodnosti prejšnje uprave sploh niso bili vpisani v imenik), so deloma tega krivi tudi sami, ker lista niso reklamirali. Vrh tega naj se pa tudi podružnice prepričajo, če vsi njeni člani list redno prejema, kajti le s skupnim delovanjem uprave, članov in podružnic je možno preprečiti vse nerednosti. Zatorej, sodelujte!

Listnica tajništva. Vsem podružnicam sem razposlal okrožnico in tiskovine za imenike članov. Upamo, da se podružnice zavedajo obilega dela, ki ga ima tajništvo in da mu bodo šle na roko, da mu potem ne bo treba vedno in vedno drezati. Zadnji čas je, da se zdramimo! Ponovno prosim vse podružnice, da vpošljejo štati st i k o. Sramotno je, da društvo še danes ne ve, koliko panjev ima Slovenija!

Občni zbor čebelarke podružnice za ljubljansko okolico je bil 26. decembra v Jugoslovanski tiskarni. Udeležba je bila tako pičla, da se moramo sramovati pred vsako podružnico na kmetih. V odbor so bili voljeni: predsednik Ivan Elsner, namestnik Julij Slapšak, tajnik Franc Pregelj, blagajnik Franc Petrovc, odborniki: Adolf Arko, Hinko Zirkelbach in Stanko Vrhovec. Člani ljubljanske podružnice, ki niso bili na občnem zboru (in teh je seveda največ), naj izvolijo vplačati članarino za leto 1921. na naslov: g. Fr. Petrovc, račun. svetnik v dež. bolnici v Ljubljani.

Čebelarke podružnica v Vodicah nad Ljubljano je imela svoj redni občni zbor za leto 1920. dne 27. decembra 1920 pri nadpolovični udeležbi članov. Članov je imela podružnica v letu 1920. 24; dohodkov 48 K in stroškov 16 K, torej blagaj. preostanek 32 K. Teh 32 K in pa preostanek iz leta 1919. (60 K), skupaj 92 K se nahaja v gotovini pri načelniku. Računi so bili v red in od odbora odobreni. Podružnica je priredila v letu 1920. dve predavanji, in sicer 28. marca 1920 v Vodica

h pri tov. Ziherlu in na sv. Roka dan v Lahovcah pri tov. g. župniku Jakeljnu. Obkrat je predaval g. potovalni učitelj Okorn. — Fr. Ziherl.

Občni zbor čebelarke podružnice na Breznici je bil 6. januarja t. l. Izvoljen je bil sledeči odbor: predsednik Fr. Kunaver, tajnik Jalen Matija, blagajnik Ažman Josip, odborniki: Svetina Ivo, Robič Lojze, Rakar Anton in Prešeren Jakob. Blagajna izkazuje: dohodkov 1193 K 50 vin., stroškov pa 657 K, tedaj preostanka 536 K 50 vin. Pri slučajnostih je predaga g. Svetina, da naj se spomladi naprosi odbor v Ljubljani, da nam dopslje predavatelja - strokovnjaka, članom in nečlanom v pouk in izobudbo. V svrhu ojačenja blagajne se sklene v juliju podvzeti primerne »korake«, kar naj bi pa bilo za enkrat še »tajno«. Odbor pravih mož se je pa za to že določil. Sladkorja se ne naroči, ker so cene negotove, kakovost pa tudi. Koliko članov nas bo, še ni povsem gotovo. Nekaj jih bo pač odpadlo — ker ne bo cukra za — »kofetek«. No pa mislim, da bo letos še marsikje tako. Pa nič ne dé, ostali pa, zvesti društvu, se bodo zavedali njegovega pomena in se bodo potrudili, akoravno pičli po številu, da se bo kaj slišalo iz Janševe fare.

Kunaver.

Čebelarke podružnica v Kamniku je imela svoj občni zbor dne 27. decembra 1920. Udeležba dobra. Predaval je g. Okorn.

Čebelarke podružnica na Robu je imela svoj redni občni zbor v nedeljo 2. januarja v šoli. Potovalni učitelj - tajnik čeb. društva g.

J. Okorn nam je predaval prav zanimivo o čebelarških opravilih za posamezne letne čase. To mora res upoštevati vsak čebelar, ki hoče uspešno čebelariti. Pojasnil nam je tudi velik pomen in koristi naprednega čebelarstva v panjih s premakljivim satjem. Spregovoril je tudi nekoliko bodrilnih besed o pomenu čebelarke organizacije, ki so jo začeli nekateri člani tako malo uvaževati. Prav hvaležni smo g. predavatelju za njegovo stvarno in poučno predavanje. G. predavatelj nam je obljubil, da dobimo lahko v mesecu juniju enodnevnih tečaj. — Po predavanju je poročal g. predsednik o stanju podružnice, ki je bilo v minulem letu zelo klaverno. V bodoče se mora v podružnici pokazati več življenja, sicer se utegne pripetiti, da enkrat v miru zaspi. Člani na delo! Poagitirajte pri sosedih čebelarjih za podružnico. Članov je bilo v minulem letu 12. Letos je priglašeni do sedaj 13. Podružnica je imela dohodkov 372 K 33 v, izdatkov pa 366 K 10 v. Al. Intihar.

Občni zbor čebelarke podružnice Zgornje dravsko polje je bil dne 26. decembra 1920. Podružnica je štela 79 članov. Pri občnem zboru je bilo navzočih 32 čebelarjev, od teh samo 22 starih udov. Podružnica ima sedaj 36 članov.

Čebelarke podružnica v Vel. Laščah je imela redni občni zbor dne 26. decembra 1920. Članov ima podružnica 25. Deluje dobro.

Občni zbor čebelarke podružnice Sv. Lovrenc na Pohorju se je vršil dne 26. dec. 1920. Delovanje uspešno.

Čebelarke podružnica Brezovica pri Ljubljani je imela svoj redni občni zbor dne 2. januarja.

Na novo sta se ustanovili čebelarški podružnici v Sv. Lovrencu v Slov. gorica

h in Kapeli pri Radenci

h.

Podružnice, ki še spite, zganite se!

Poročila iz podružnic smo morali zaradi pomanjkanja prostora znatno okrajšati. — Prosimo za kratka zanimiva poročila. Navede naj se vselej število članov, delegat za občni zbor in važni predlogi in sklepi.

Glede sladkorja še ni došla nikaka odločitev. Takoj ko izvemo kaj gotovega, obvestimo vse podružnice. Denarja ne pošiljati.

Blagovni oddelek Čebelarke društva v Ljublan se nahaja v I. nadstr. Jugoslov. knjigarne, Pred škofijo (poleg stolne cerkve). Cenik priobčimo zopet v prihodnji številki.

Cene nestalne. Blago se oddaja izključno samo v sredah in sobotah.

Gospodarska zveza

v Ljubljani

prodaja specerijsko
in kolonijalno blago, umetna
gnojila in krmila, sir, surovo maslo in
kondenzirano mleko ter preskrbuje vsako-
vrstne poljedelske in sadjarske stroje.

Velika zaloga
pristnih domačih
vin po zmernih
cenah.